

Б. М. — Е хубава работа. Стара жена ще седж сега да та лъжж. Тогива зафана и тя да плаче, и да ми дума, бабо Марто, азъ той зи иргень го обичямъ, и умирамъ за него, и два пѣти му показахъ нишнянъ чи го обичямъ. Единъ пѣтъ минахъ го край кѣщата му, и си фѣрлихъ карма та, ачи сетѣ ся наведохъ чи ѣ зехъ.

М. — (съ радость) Нели ти думяхъ азъ напредъ?

Б. М. — Не повнѣж бабе. Единъ другъ пѣтъ, ми дума, той мина по край насъ, и падна въ کالا, пѣкъ азъ ся засмѣхъ силно.

М. — Нели ти казахъ азъ?

Б. М. — Неповнѣж хубаво. Сетѣ ми каза, бабо Марто, азъ него, или ще го земра, или умирамъ.

М. — Тѣй ли ти каза? (дава и юще единъ икосаръ) земи и туй да си направишъ единъ фустанъ.

Б. М. — Даси здравъ бабе що требаше? Сетѣ щеще юще да ми каже, но доде баща и, и тя си отиде.

М. — Да идишъ инди да и кажишъ какъ умирамъ за нея.

Б. М. — Бади рахашъ; азъ и отъ хораты тѣ на баша и, познахъ чи и той та има на добро око.

М. — Тѣй я! ачи отъ гдѣ разуме?

Б. М. — Е хубава работа. ты ми кажи чи ти сѣж ударели сто сопи, чи азъ дати кажа колко си изялъ. На, отъ далеко го поиспытахъ и му рекохъ. е бати Сѣбби, време е вѣки да удомите и Радка, пѣкъ той ми рече не е време юще.

М. — Е, чи стѣ товали позна, чи има добро око на мене?

Б. М. — Господи помилуй! чи потърпи малко. Защото, ми каза той тогива, млади тѣ нышѣ друго нищо незнажтѣ, само хора и примяна, като жены, пѣкъ у джеба си нематъ нищо, пѣкъ азъ искамъ челѣкъ, кой то да гледа кѣща, и да е умечъ, и имамъ одного на ума си: тогива и